

اعتراض، هزات امه، خاچه ادا، به دخالت آشکار، آمریکا در امه، داخل، ادا، (1378 ش)
در پی دستگیری بیست نفر از جمله شانزده یهودی در ماه‌های بهمن و اسفند 1377 و محاکمه آنان به اتهام جاسوسی برای آمریکا و اسرائیل در دادگاه ایران، آلبرایت، وزیر خارجه وقت آمریکا، در یک موضع‌گیری مداخله‌جویانه در امور داخلی کشورمان، محاکمه جاسوسان یهودی دستگیر شده را غیرقابل قبول خواند. وی همچنین گفت: تهران باید از حمایت تروریسم بین‌المللی، مخالفت با روند سازش خاورمیانه و تلاش برای دستیابی به سلاح‌های کشتار جمعی دست بردارد. در پی این اتهامات آمریکا علیه ایران، وزارت خارجه جمهوری اسلامی ایران، این اظهارات را مردود خواند و با تقبیح این گونه ادعاهای بی‌اساس، این امر را نمونه بارز دیگری از دخالت آمریکا در امور داخلی ایران خواند و اضافه کرد: اینگونه ادعاهای بی‌اساس مسئولان آمریکایی، ناشی از نگرانی دولت آمریکا از موفقیت سیاست‌های تنش‌زدایی و اعتمادسازی جمهوری اسلامی ایران در منطقه است تا آن کشور نتواند با سوء استفاده از اختلافات و تشتت کشورهای منطقه از منافع تجارت تسلیحاتی منتفع گردد.

درگذشت ادیب و عارف نامی "عبدالرحمن جامی" خاتم شعرای بزرگ ایران (898 ق) عبدالرحمن بن احمد بن محمد جامی، صوفی، ادیب نحوی و شاعر ماهر در سال 817 قمری در شهر جام خراسان به دنیا آمد. وی در فنون طریقت، از مریدان نقشبندی بود و ارتباط فراوانی با پیر طریقت داشت. جامی را شیعه دانسته‌اند و اشعار پرشوری را در مناقب اهل بیت (ع) از او نقل می‌نمایند. ولی گویا وی مذهب خود را پنهان می‌ساخته و تقیه می‌کرده است. اشعه اللمعات، بهارستان، چهل حدیث، دیوان اشعار، سلامان و آبسال از جمله تصنیفات وی می‌باشند. غزلیات جامی بسیار شیرین و گاهی تلفیقی از عربی و فارسی هستند. وی را خاتم شعرای بزرگ پارسی گوی خوانده‌اند. در اشعار جامی، افکار صوفیانه، داستان‌ها، حکمت، اندرز، تصورات خیالی و غنایی، به وفور دیده می‌شود. او در مثنوی‌های خود، روش نظامی را تقلید می‌کرد و در غزل از سعدی و حافظ پیروی می‌نمود. با این حال، نباید جامی را از ابتکار مضامین تازه و قدرت بیان و لطف معانی در اشعارش بی‌بهره دانست. جامی با آن که کمتر به مرتبه و جایگاه استادان بزرگ پیش از خود می‌رسد، ولی از آن جهت که خاتم شعرای بزرگ پارسی زبان است، دارای اهمیت و مقام خاصی است. جامی در سال 898 ق در 81 سالگی در هرات چشم از جهان فرو بست.

عقب‌نشینی سپاه "ناپلئون بُناپارت" از روسیه به علت سرمای شدید منطقه (1812م) با روی کار آمدن ناپلئون بُناپارت در فرانسه و وقوع جنگ‌های مختلف، این کشور به بزرگ‌ترین قدرت اروپا و جهان مبدل شد و در سال 1810 به وسیع‌ترین حد خود رسید. قلمرو امپراتوری ناپلئون، بخش اعظم اروپا را از ایتالیا و اسپانیا تا هلند و آلمان و لهستان فرا گرفت، ولی ناپلئون به این هم اکتفا نکرد و در سال 1812م با یک نیروی عظیم پانصد هزار نفری به سرزمین پهناور روسیه یورش برد. نیروهای مهاجم در مدتی کمتر از سه ماه تا مسکو رسیدند ولی هنگام ورود ناپلئون به مسکو، مدافعان شهر، آن را آتش زدند تا چیزی به دست فرانسویان نیفتد. این عمل مؤثر واقع شد و سربازان ناپلئون در جریان نبرد، با گرسنگی روبرو گردیدند. همچنین سرمای کشنده روسیه و بیماری باعث شد که سپاه ناپلئون در نوزدهم اکتبر 1812م مجبور به عقب‌نشینی شده و شهر را ترک کنند. ولی در مسیر عقب‌نشینی نیز سربازان روسی مرتباً آن‌ها را مورد حمله قرار داده و مانع از رسیدن آذوقه به آنان می‌شدند. در جریان این حمله و عقب‌نشینی تاریخی، از صدها هزار نیروی فرانسوی تنها در حدود سی هزار سرباز خسته، جان سالم به در بردند. در این هنگام ناپلئون با شتاب به پاریس برگشت تا پول تجهیزات و لشکریان مورد نیاز خود را برای حملات بعدی خویش فراهم آورد، اما دول اروپایی با اتحاد علیه کشور ضعیف شده فرانسه، به کشور گشایی‌های ناپلئون خاتمه داده و شکست ناپلئون را قطعی کرده و پس از دستگیری وی را تبعید کردند. شکست ناپلئون در روسیه، آغازی بر افول اقبال سیاسی و نظامی او در اروپا بود که در نهایت به فروپاشی امپراتوری وی انجامید.